

РЕШЕНИЕ

№ 26848

гр. София, 03.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5980** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. С. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15, чрез адвокат Л. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002009 от 20.04.2026 г. издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателката – Р. С. Г., чрез адв. Л. Б., оспорва заповедта като незаконосъобразна, поради което моли същата да бъде отменена. Поддържа, че ПАМ е приложена без законова цел за преустановяване на закононарушението, доколкото към момента на издаване на заповедта то вече е било преустановено. Счита, че принудителната административна мярка е постановена в противоречие с материалния закон и при нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Навежда доводи, че оспорената заповед не съответства на целта на закона, тъй като принудителните административни мерки имат преустановителен и превантивен, а не санкционен характер. Твърди, че след като причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена чрез сключване на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ и регистрацията на автомобила е била възстановена, продължаващото ограничаване на правото ѝ да управлява МПС не е необходимо за постигане на целите на закона. В съдебното заседание и в приложени по делото писмени бележки, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и сочи, че липсата на уведомление от Гаранционния фонд представлява основание за отмяна на заповедта.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена. Претендира направените по делото разноски въз основа на представен списък.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, в депозираните по делото писмени бележки, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена в предвидената от закона форма, от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 59 АПК. Счита, че в заповедта изчерпателно и точно са посочени фактическите и правните основания за издаването ѝ, като е конкретизирано лицето, извършило нарушението, посочени са мястото и времето на нарушението, както и приложимите нормативни разпоредби. Счита, че са спазени приложимите материалноправни разпоредби, тъй като със заповедта е приложена принудителна административна мярка, съответстваща на установените в административното производство фактически и правни основания. Поддържа, че мярката има предупредително и превъзпитаващо въздействие както върху нарушителя, така и върху останалите граждани, и е съобразена с целта на закона.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.04.2026 г., около 17:48 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], жалбоподателката Р. С. Г. е управлявала личния си лек автомобил „Пежо 207“ с рег. [рег.номер на МПС]. При извършена полицейска проверка е установено, че към този момент автомобилът е със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП от 01.04.2025 г., поради уведомление от Гаранционния фонд за липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 5142963/10.04.2026 г., като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП.

На 20.04.2026 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002009, с която на жалбоподателката на основание чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП е приложена мярка – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

От приложената по административната преписка справка от АИС-КАТ относно регистрационния статус на автомобила се установява, че регистрацията на процесното МПС е прекратена на 01.04.2025 г. по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради уведомление от Гаранционния фонд за липса на застраховка „Гражданска отговорност“. От същата справка се установява още, че на 16.04.2026 г. в 09:16 часа е отразено служебно възстановяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП въз основа на уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

По делото е приложена застрахователна полица „Гражданска отговорност“ № BG/07/126001293517, от която се установява, че за процесния автомобил „Пежо 207“ с рег. [рег.номер на МПС] е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, със срок на валидност от 00:00 часа на 15.04.2026 г. до 23:59 часа на 14.04.2027 г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу

подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на Министерството на вътрешните работи. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта Столична дирекция на вътрешните работи, в рамките на обслужваната територия, е определена да осъществява контрол по ЗДвП.

На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на Столична дирекция на вътрешните работи със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е оправомощил длъжностни лица от Столична дирекция на вътрешните работи да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171 ЗДвП. Процесната заповед е издадена от М. Г. Н., който съгласно Заповед № 513з-3065/17.03.2026 г. е заемал длъжност полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, а длъжността му попада в кръга на оправомощените със заповедта на директора на СДВР длъжностни лица. Ето защо съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка. В нея са посочени обстоятелствата, приети от административния орган за релевантни – управление на конкретно МПС със служебно прекратена регистрация, както и съставеният АУАН, послужил като фактическо основание за издаването ѝ. Поради това съдът приема, че формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП е предвидено за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а) – ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 ЗДвП е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателката е управлявала моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип към момента на проверката на 10.04.2026 г. е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП.

Същевременно обаче сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил и служебното възстановяване на регистрацията му са пряко относими към материалноправното основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка. Служебното прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. При сключване на такава застраховка причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред.

В случая към момента на издаване на оспорената заповед – 20.04.2026 г. – причината за служебното прекратяване на регистрацията вече е била отстранена. От доказателствата се установява, че застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил е била сключена със срок на валидност от 15.04.2026 г., а на 16.04.2026 г. в 09:16 часа регистрацията на автомобила е била служебно възстановена. Следователно към датата на издаване на заповедта автомобилът вече не е бил със служебно прекратена регистрация.

При тези данни съдът приема, че към момента на издаване на оспорената заповед не е било налице противоправно състояние, което да обосновава необходимостта от прилагане на административна принуда спрямо жалбоподателката. Този извод е от съществено значение, тъй като принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране безопасността на движението по пътищата.

Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява. Когато към момента на издаване на заповедта противоправното състояние вече е преустановено, а регистрацията на автомобила е възстановена, прилагането на мярката по чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП губи своята превантивна и преустановителна функция и на практика се превръща в допълнителна санкция за вече извършеното нарушение, което е несъвместимо с правната природа на принудителните административни мерки.

Следва да се отчете и че законодателят е предвидил различни правни последици за подобно поведение. При липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ са уредени специални принудителни административни мерки – по чл. 171, т. 1, б. е) ЗДвП спрямо водача и по чл. 171, т. 2, б. в) ЗДвП спрямо самото пътно превозно средство – до отстраняване на нарушението. Отделно от това, при управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, законът предвижда и административнонаказателна отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Наличието на тази многостепенна правна уредба налага принудителните административни мерки да се прилагат с оглед конкретните факти и тяхната превантивна цел, а не механично.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира участие в движението само на моторно превозно средство с валидна регистрация и задължително застрахователно покритие – е била постигната преди издаване на оспорената заповед. При това положение действието на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателката без да е налице реална необходимост от това.

Неоснователни са доводите на ответника, че мярката следва да бъде приложена единствено поради факта, че при проверката е установено управление на МПС със служебно прекратена регистрация. Тези обстоятелства могат да имат значение за административнонаказателната отговорност на водача, но не освобождават административния орган от задължението да прецени

дали към момента на издаване на заповедта са налице предпоставките за прилагане на административна принуда и дали същата съответства на целта на закона.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че доводите на жалбоподателката, свързани с липса на надлежно уведомяване от Гаранционния фонд, макар и поддържани в съдебното заседание, не са решаващи за изхода на настоящия спор. Същите касаят преди всичко въпроса за знанието на водача относно регистрационния статус на управляваното МПС и съответно субективната страна на деянието. Тези обстоятелства имат значение при преценката за наличие на вина в рамките на административнонаказателното производство по ангажиране на отговорност за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, но са извън предметния обхват на настоящото производство, чийто предмет е съдебният контрол за законосъобразност на приложена принудителна административна мярка. Доколкото принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не представляват санкция, тяхното прилагане не е обусловено от установяване на вина.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателката следва да бъдат присъдени претендираните и доказани по делото разноски. От представения договор за правна защита и съдействие се установява, че жалбоподателката е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро. По делото е представено и доказателство за платена държавна такса в размер на 5,11 евро. Направеното от ответната страна възражение за прекомерност на претендираните разноски не отговаря на изискването за мотивираност, установено в чл. 78, ал. 5 ГПК. При липса на конкретни съображения относно несъразмерността на претендираното възнаграждение съдът не дължи извършване на преценка за неговата прекомерност.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002009 от 20.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на Р. С. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15, разноски по делото в размер на 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: